

denne Retning. Der lægges Mere i deres Udtalelser til Ministeriet, end de kunne mene. Jeg tror, at det pinlige og ubehagelige Forhold mellem Flertallet og Ministeriet, hvorunder vi have forhandlet i denne Session, vil snart høre op af sig selv, og at det er sandt og rigtigt, som oftere er blevet bemærket, at jo mildere og lempeligere vi se at komme ud af Sessionen, desto hurtigere vil dette Forhold høre op, og desto lettere vil Alt ordne sig paa rette Maade; men lad Enhver have sin Mening om dette Punkt, saa er det uafhængig heraf, at jeg paaftaar, at, naar vi ere overbeviste om Rigtigheden af de foreslaaede Udgiftsposter, da staa vi ved Afstemningen over for disse Poster, men ikke over for Ministeren, og bør stemme for samme uden Hensyn til, hvilken Minister vi have. Derfor stemmer jeg for Mindretallets Forslag, uden deri at lægge nogen Paastand om, at Udvalgets Flertal for Resten har misbrugt sin Stilling ved denne Sags Behandling, idet jeg i alt Øvrigt kan slutte mig til, hvad der er foreslaaet.

Formanden: Efter det hele Foredrags Form var det hensynligt, at der ikke var tilfattet nogen Fornærmelse i, hvad det ærede Medlem sagde, men jeg maa dog for Resten erindre om, at det ikke er meget heldigt, at bruge den Maalestof for, hvad der bør gøres, at man skulde være bunden ved sin Ed til at stille sig paa det ene eller det andet Standpunkt i denne Sag.

Winther: Jeg skal kun tillade mig den Bemærkning i Anledning af det sidste Foredrag, at der er Mænd, som have andre Anskuelser end det ærede Medlem om, hvad der tjener til Fædrelandets Vel, men at det vilde være upassende at gjøre sig useilbarlig over for ham. Jeg vilde imidlertid ønske, at han ogsaa vilde undlade at gjøre sig useilbarlig over for os Andre. Der er mange Mænd her i Landet, som have den Tro, at det vilde være heldigt for Danmark, hvis man indtog en mindre rustet Stilling end den, man nu søger at indtage, men det vilde ikke være smukt, at tillægge dem mindre Fædrelandskjærlighed, end det ærede Medlem hævdede for sig selv.

Sagb: Jeg kan være fuldstændig enig med den ærede foregaaende Taler om, at de, der under fredelige Forhold finde det rigtigst at anvende mindre Belsøb til Forsvarsvæsenet, ikke derfor skulle anses for mindre fædrelandskjærlige. Derom har jeg heller ikke udtalt mig, da en saadan Tante aldrig er opstaaet hos mig. Jeg skal dernæst med Hensyn til, hvad den ærede Formand bemærkede, tillade mig at sige, uden derfor at finde hans Bemærkning ubeføjet, at min Udtalelse kun gjaldt det politiske Spørgsmaal, hvorvidt det kunde være en rigtig Opfattelse, at man paa Grund af sin Stilling over for et Ministerium burde i en forelig-

gende Sag afvige fra, hvad man, naar Sagen betragtedes i og for sig, ansaa for tjenligt til Fædrelandets Lær. I Modsetning til flere ærede Medlemmer, som maasse have udtalt deres Anskuelse skarper, end de have ment, eller jeg maasse har opfattet skarper end korrekt, har jeg den Anskuelse, at det er vor Opgave i alle foreliggende Spørgsmaal at stemme efter vor Overbevisning om selve Spørgsmaalene uden Hensyn til, hvilket Ministerium vi have for os, naar der da ikke er Tale om Tillidsspørgsmaal til Ministeriet. Og jeg skal præcisere dette saaledes, at, hvor en Minister træder op med den Fordring til Rigsdagen, at den skal give en Sag sin Understøttelse i Tillid til ham eller til det Ministerium, hvoraf han er Medlem, der kunne vi stemme imod Sagen, som om vi stemte imod Ministeriet, men ikke, hvor Sagens Hensigtsmæssighed eller Rigtighed er gjort afhængig af vort eget Stjøn; thi der staa vi ikke over for Ministrene, men over for Sagen og maa lade vor Afstemning bestemme af denne.

Ordføreren: Jeg skal sige et Par Ord til det ærede Medlem, som nu saatte sig. Han siger, at, om Ministeren var hans og Landets Dødsfjende, og der forelaa et Forslag, hvorom han dog var enig med Ministeren, at det vuede noget, vilde han stemme derfor, selv om han — det spøiede han ikke til, men det maa forstaaes saaledes — kunde ved at stemme imod det faae den Mand fra sin Plads, som han betragtede ikke blot som sin, men som Landets Dødsfjende. Dette illustrerer overordentlig nøie det ærede Medlems Tankegang, denne — jeg vil ikke sige Smørrebødspolitik — men denne sneværhjertebe Politik, hvorefter man skulde tro, at vi vare komne herind blot for at se paa det enkelte Vædringsforslag, og, naar Vædringsforlaget tiltalte en Minister, og vi ikke havde Noget imod det, saa skulde vi stemme derfor uden Hensyn til, hvorledes det hele forelaa. Nei, jeg tør sige, det har Betydning langt ud over, jeg vil ikke sige eet, men mange hundrede Vædringsforslag, om man kan paa den Plads, Ministrene indtage, have Mand, der staa i en saadan Forfaelse til Sagen og til Folket, at man tør tro, at de ikke blot som Ministre, men som Medlemmer af Landets høieste Raad ere i Stand til at gjenføre en Politik, der indad og udad, nedad og opad er til Betsignelse for Folk og Land. Det har noget ganske Andet at betyde, end om man faar et eller andet Vædringsforslag i Nar eller ad Aare vedtaget saaledes eller saaledes. Det ærede Medlems Politik vil naturligvis føre til og fører altid til — det have vi Exempler nok paa i vort konstitutionelle Liv — at Ministrene gjøre, hvad de behage; men de Forslag, som staa imod, hvad der behager Ministrene, sige de Nei til, og dermed kunne vi gaa. Men den Art Politik ere vi komne ud over, og